

Een TikTok challenge

‘We gaan viral!’ schreeuwt Noah. ‘Noud, dit is síc!'

Vol ongeloof staar ik naar mijn telefoon. De meldingen van ons TikTok-account ontploffen. Al 700.000 views sinds gisteren en in totaal ruim 300.000 volgers.

‘Straks worden we influencers en krijgen we ziek veel geld en hoeven we nooit te werken.’ Hij staart met glimmende ogen naar zijn eigen telefoonscherm.

‘We zijn geen influencers,’ kaats ik terug. ‘We verkopen geen producten, we halen shit uit tijdens zelfbedachte challenges en filmen dat.’

‘Nou en,’ zegt Noah. ‘We kunnen die shit dan ook doen in een compleet nieuwe Gymshark-outfit of alles filmen met de nieuwste iPhone.’

‘Dat zou sick zijn,’ geef ik grijnzend toe. Ik klik onze viraalgaande TikTok aan en al snel verschijnt het beeld van Noah en mij in de metro, waar we net voor de deuren sluiten er een kip-squeezespeeltje tussen houden. Ik schiet meteen weer in de lach van het geluid dat de kip maakt als de deuren sluiten, weer openen, weer sluiten. ‘Dit waren Noah en Noud van TheRealNoNo, laat jullie beste schreeuwende kip in het OV horen!’ klinkt het aan het eind van de TikTok. Er zijn zelfs al mensen die de challenge hebben nagedaan.

Ik scroll terug door onze feed. Een stuk taart aan iemand geven waar je zout in hebt gedaan, in plaats van suiker. Of plotseling random mensen laten schrikken op locaties waar je stil moet zijn. Deze challenge was ook een groot succes. Wij deden hem zelf in de bioscoop, maar anderen zaten in de stilte-coupé, in de kerk en er waren zelfs jongens die iemand tijdens een begrafenisdienst lieten schrikken. Heftig, maar legendarisch.

‘Wat wordt onze volgende?’ vraagt Noah. ‘We moeten nu volhouden, anders vernderen we in eendagsvliegen.’

‘Eh,’ begin ik. ‘Misschien random mensen brieven sturen?’

‘Saai,’ antwoordt Noah. ‘Kunnen we niet iets lichtelijk illegaals doen?’

‘Ik denk niet dat we dan nog lang op TikTok mogen posten,’ kaats ik terug.

‘Ik bedoel ook niet dat we iemand doodsteken of zo, maar iets kleins. Een ritje maken in een auto, zonder rijbewijs.’

‘Dat is al best heftig,’ zeg ik. ‘Straks gebeuren er ongelukken.’

‘Maar we moeten wel echt met een goede challenge gaan komen, anders zijn we *done*.’

‘Misschien vanuit de bosjes waterballonnen gooien naar mensen op straat?’ opper ik.

‘Dat is wel rete grappig,’ antwoordt Noah en hij typt mijn idee op zijn laptop. ‘Of tegen de ramen van politiebureaus!’

‘Ja dag,’ zeg ik snel. ‘En dan komen die politieagenten naar buiten en zijn we de klos.’

‘Dan doen we het toch op de fiets,’ stelt Noah voor. ‘Dan kunnen we keihard wegfietsen als ze naar buiten komen.’

‘Hm,’ zeg ik, terwijl ik het idee in mijn hoofd laat rondgaan. ‘Maar er zijn sowieso camera’s, dus dan weten ze meteen wie ze moeten pakken. Ik denk niet dat we iets met vandalisme moeten doen, dan worden we echt genaaid man.’

Noah denkt na. ‘Langs een politiebureau fietsen en iets naar ze schreeuwen?’

‘En dan?’

‘OMG, ik weet het!’ roept Noah. ‘De challenge is dat je jezelf filmt, terwijl je langs een politiebureau fietst en iets beledigends naar ze schreeuwt. Bijvoorbeeld: ‘Fuck de politie!’ of ‘Kaulo flikken!’”

‘Maar wat is de challenge daarin? Iedereen kan toch fietsen en schreeuwen?’ vraag ik.

‘Iedereen kan toch ook een kipspeeltje tussen de deuren van een metro doen?’ kaatst Noah terug. ‘Het gaat om ballen. Het is een challenge, zoals die keer dat je tijdens het rijden uit de auto moest stappen, een stukje naast de auto mee moest rennen en weer in moest stappen. Iedereen kan uit een auto stappen, maar het is gewoon een leuke uitdaging om het op die manier te doen.’

‘Dat is waar,’ geef ik toe.

‘En doordat telefoongebruik op de fiets verboden is, dagen we ook de wet een beetje uit door mensen zichzelf te laten filmen. Helemaal naast een politiebureau. Maar we slopen niets. Gewoon het randje opzoeken, toch?’

Daar heeft Noah gelijk in. Ons hele account is voor streken die nog net door de beugel kunnen, waardoor het spannend is om te doen, maar geen serieuze gevolgen heeft. Misschien wat boze mensen, maar ‘Karens’ hebben altijd wat te zeiken.

‘Deal,’ stem ik in. ‘Morgen na school?’

‘Is cool, bro,’ reageert Noah. ‘We worden beroemd!’

En ’s avonds lijkt dat echt zo te zijn. Noah appt me dat er een belangrijke mail in onze mailbox zit.

Beste Noud en Noah,

Wij zouden jullie graag willen interviewen voor SowSick over jullie TikTok-account en de viraalgaande video. Nieuws is geen nieuws als we het niet ‘heet’ aanbieden, dus we zouden dit graag op zo kort mogelijke termijn met jullie draaien. Zouden jullie morgen kunnen? Zo ja, zouden jullie dan jullie ouders alvast willen vragen het bijgevoegde toestemmingsformulier in te vullen?

Groetjes,

Mehdi en Ilze, SowSick

Wow. SowSick is het actualiteitenplatform voor alles wat trending is onder jongeren. Een beetje zoals PowNews, maar dan nog vetter. Ik ben zo’n fan van Mehdi en Ilze die het programma presenteren, al zolang ik me kan herinneren.

Ik typ een reactie.

Hey Mehdi en Ilze,

We zijn enorm fan van SowSick en willen graag meewerken.

Vanmiddag is prima, hoe laat? We sturen de toestemmingsformulieren z.s.m. ondertekend terug.

Groetjes,

Noud en Noah, TheRealNoNo

Nu rest me nog één ding voor ik ga slapen: Zorgen dat mijn ouders het formulier tekenen.

De dag erna op school is ons TikTok-account het gesprek van de dag. Inmiddels zitten we op bijna 500.000 volgers en nog altijd loopt het op.

Mijn ouders tekenden gisteravond gelukkig zonder al te veel vragen het toestemmingsformulier. Wel willen ze de uitzending zien als hij online komt, maar dat vind ik helemaal prima. Ik zag dat Noah ook een toestemmingsformulier had toegevoegd aan de mail, dus het gaat allemaal goedkomen.

In de kleine pauze loopt Noah naar me toe. 'Heb je de reactie van SowSick al gezien? Ik zeg doen!'

'Wacht, even kijken,' reageer ik en ik pak mijn telefoon erbij.

Goedemorgen Noud en Noah,

Dan doen we vandaag, 14:00. Sturen jullie je adres door?

Mehdi en Ilze, SowSick

'Maar om twee uur zitten we nog bij aardrijkskunde,' mompel ik.

'Ja, dus? Gast! We zijn gevraagd voor SowSick! We *ditchen* de hele middag gewoon, gaan met de lunchpauze weg om onze video op te nemen en daarna naar mijn huis voor SowSick.'

Noah heeft het antwoord al verstuurd voor ik het doorheb, maar ik heb geen zin in ruzie, dus ik houd mijn mond.

Tik, tik, tik, tik, ploing!

'Hoi, wij zijn Noah en Noud en laten we beginnen met zeggen dat jullie enthousiasme voor onze vorige challenge echt leip is!' zegt Noah als de TikTok-opname is begonnen. 'Dit is onze nieuwe uitdaging, hopelijk doen jullie weer net zo massaal mee als bij de vorige!'

Ik zet mijn presenteerstem op. 'Omdat dat telefoonverbod op de fiets volgens ons echt dikke bullshit is, willen we een klein beetje spanning toevoegen aan deze challenge. Fiets langs het politiebureau bij jou in de buurt, terwijl je jezelf filmt.'

'Maar dat is niet alles,' neemt Noah het stokje weer over. 'Om het nog een beetje brutaler te maken, schreeuw je ook nog iets naar de agenten die daar lekker koffiedrinken en genieten van hun uitgedeelde boetes. Je mag zelf kiezen wat je schreeuwt.'

'Maak dan vervolgens dat je wegkomt, want je wilt natuurlijk niet gepakt worden, terwijl je in overtreiding bent met je telefoon. Wij doen het voor!'

We stoppen de opname en Noah kijkt mij aan. 'Jij doet deze, toch? Omdat ik die in de metro al deed.'

'Maar dat is toch niet aan elkaar gelijk? Zo'n kip is onschuldig, als je hier gepakt wordt...'

‘Bro,’ kaatst Noah terug. ‘Als ik de metrodeuren had gesloopt met die kip, had ik een groter probleem gehad. Jij riskeert nu op z’n ergst een boete van honderdzestig euro.’

‘Honderdzestig euro!?’ roep ik uit. ‘Dat heb ik geen eens!’

‘Zorg dan dat je niet gepakt wordt, wees niet zo’n *pussy*. Zoals je zei: We maken niets kapot en we doen niemand pijn.’

‘Oké dan,’ mompel ik met tegenzin en ik pak mijn fiets.

Niet veel later heb ik het politiebureau in zicht en start ik de opname. ‘Hey, dit is Noud en ik doe onze nieuwste challenge: smerisschreeuwen. Ik ben er bijna...’ Zodra ik bij het politiebureau aankom, haal ik mijn handen van het stuur, steek ik met één hand mijn middelvinger op en film ik mezelf met de ander, terwijl ik zo hard als ik kan roep: ‘Mij pakken jullie niet!’

Het blijft stil in het politiebureau, maar toch voel ik een rush. Ik pak mijn stuur vast en film mezelf, terwijl ik haastig wegfiets. Er trekt een golf adrenaline door me heen en ik barst in lachen uit. ‘Dit is geweldig!’ roep ik in de camera. ‘Nu is het jouw beurt, vergeet ons niet te taggen op @TheRealNoNo op Instagram en TikTok!’

Ik stop de opname en fiets naar Noahs huis, waar hij buiten al op me staat te wachten.

‘En?’ vraagt hij gretig.

‘Ja, gaaf man. Ik kan niet zeggen dat het ergens op slaat, want het is letterlijk een beetje fietsen, schreeuwen en wegfietsen, maar toch geeft het me een dosis adrenaline!’ geef ik toe.

‘Precies!’ reageert Noah. ‘En daar gaat het ook om. Ons doel is om mensen een beetje uit hun comfortzone te laten treden en het gevoel te geven dat ze leven.’

‘Dat voel ik zeker,’ zeg ik hijgend.

Als niet veel later de ploeg van SowSick bij Noahs huis arriveert, golft het extasegevoel nog steeds een beetje door me heen.

Mehdi en Ilze stellen zich aan ons voor en we geven ook de hele filmploeg een hand. Wat komt er eigenlijk een hoop kijken bij één korte opname.

‘Oké,’ zegt Mehdi na een tijdje. ‘We filmen buiten, want dat geeft het beste licht. Jullie staan dan daar, Ilze en ik stellen jullie wat vragen en dan ronden we af. Ongeveer vijf tot tien minuten.’

‘Het mag langer,’ oppert Noah.

Mehdi lacht, maar reageert niet en daarmee wordt zijn voorstel afgewezen.

‘In vijf, vier, drie,’ begint iemand van de filmploeg en dan doet hij de twee en één nog in stilte met zijn vingers.

‘Hey allemaal, hier Ilze en Mehdi van SowSick met vandaag de nieuwste TikTok-hype naast ons: Noud en Noah van TheRealNoNo!’ roept Ilze en ze houdt haar microfoon onder mijn mond.

‘Eh, hoi,’ mompel ik.

‘Leuk dat we er mogen zijn,’ zegt Noah in de microfoon.

‘Zeg eens, jongens,’ neemt Mehdi het over van Ilze. ‘Jullie laatste TikTok-video is echt ontploft! Een miljoen views en 500.000 volgers... Vertel, waar gaat jullie account over?’ Hij houdt de microfoon onder Noahs mond.

‘Luister Mehdi,’ zegt Noah en hij probeert de microfoon over te nemen, maar Mehdi houdt hem stevig vast en Noah laat zijn hand nonchalant zakken. ‘Tegenwoordig zit iedereen een beetje vast in een soort muizenval, je weet toch.’

‘Muizenval? Hoe bedoel je?’ vraagt Mehdi.

‘Nou, iedereen gaat naar school of werkt, gaat slapen en doet dat heel de week op *repeat*. *Fucking* saai, snap je? Ons account geeft wat leuke, onschuldige challenges voor jongeren die even het gevoel willen hebben dat ze leven.’

‘Aha,’ antwoord Mehdi en dan richt hij zich tot mij. ‘Schijnbaar werkt het, want jullie hebben veel vaste volgers die jullie trouw nadoen. Hoe zorg je ervoor dat jullie steeds blijven groeien?’

‘Eh, nieuwe uitdagingen bedenken en consequent posten,’ zeg ik en dat klinkt al veel beter dan net.

‘Maar wordt dat niet saai na een tijdje? Ik kan me zo voorstellen dat je soms wat spanning moet toevoegen om je publiek geboeid te houden. In hoeverre is onschuldig dan nog mogelijk?’ Mehdi houdt de microfoon weer bij mij voor.

‘Eh,’ begin ik, maar daar weet ik even geen antwoord op.

‘Het is een kwestie van de grens opzoeken, maar er niet overheen gaan, snap je?’ neemt Noah het van me over. ‘Onze volgende challenge wordt ook echt sick. Het is heel makkelijk uit te voeren, maar het geeft wel een enorme kick als je het hebt gedaan, zonder dat je in de problemen komt.’

Tenzij je gepakt wordt, voeg ik er in gedachten aan toe.

‘Waar ik nog benieuwd naar ben,’ vervolgt Ilze, ‘is dat jullie veel jonge volgers hebben. Zijn jullie het goede voorbeeld voor deze nieuwe generatie?’

‘Maar natuurlijk, Ilze,’ zegt Noah zelfverzekerd. ‘Doordat deze generatie onze toffe challenges doet, hebben ze geen tijd meer voor stelen en drugs doen.’ Noah lacht. ‘Nee, even zonder gekkigheid... Ik denk dat iedereen verantwoordelijk is voor zijn of haar eigen daden, dus bij twijfel moeten ze gewoon met hun ouders overleggen.’

‘Goed punt om mee af te sluiten,’ zegt Mehdi en hij richt zich tot de camera. ‘Dat deze jongens een enorme hype zijn is niet te ontkennen. Door middel van spannende challenges roepen zij iedereen op om eens los te komen uit het dagelijkse stramien. Wil jij meer over ze te weten ko-’

‘Of wil jij onze nieuwste challenge zien die morgen online komt?’ voegt Noah toe, die naast Mehdi is gaan staan.

Mehdi kijkt geïrriteerd naar Noah. ‘Je hoort het! Ben je benieuwd naar meer? Kijk dan op de socials van de boys op @TheRealNoNo. Tot de volgende SowSick, laterrrrrr!’

Er wordt aangegeven dat de opname is gestopt. Mehdi en Ilze, bedanken ons, nemen afscheid en vertellen ons dat de opname vanavond online zal komen.

Als ze weg zijn richt Noah zich tot mij. ‘Help me herinneren dat ik voortaan het woord doe,’ grapt hij, maar ik zie dat hij bloedserieus is. ‘Als ik thuis ben zal ik de video editen en dan gooien we hem morgen online, goed?’

‘Is dat niet te snel na de vorige?’ vraag ik.

‘Ik heb net op SowSick gezegd dat er morgen weer een nieuwe challenge online komt,’ sputtert Noah tegen.

‘Dat hadden we moeten overleggen,’ kaats ik terug.

‘Gast, we moeten nu zichtbaarheid blijven creëren, hij komt morgen online.’

‘Goed dan,’ reageer ik.

’s Avonds kijk ik met mijn ouders naar de opname van SowSick.

‘Wat leuk, zeg,’ zegt mijn moeder. ‘Misschien moet ik maar TokTok aanmaken om die video’s te bekijken.’

‘TikTok,’ verbeter ik haar. ‘Maar dat vind jij niks joh. Ik beloof je dat ik geen gekke dingen doe.’ Hopelijk gaat ze dat nooit installeren, want ik vrees dat ze de challenges niet heel erg kan waarderen.

Als ik op mijn telefoon scroll zie ik dat lang niet alle reacties positief zijn.

Blindmole2: Wat een triest gedoe, weten hun ouders hiervan?

xGAMERBOIx: Hun challenges zijn zo saai dat ik nog liever mijn huiswerk doe LOL.

Ik vergeet deze negativiteit gelukkig snel, want zodra ‘Smerisschreeuwen’ de dag erna gepost is, gaat ook deze als een lopend vuurtje. We hebben de reacties uitgeschakeld, maar onze volgers zijn het al massaal gaan doen.

Later die week zitten Noah en ik in mijn kamer en checken we alle uploads.

‘*Smerige smerissen!*’ roept iemand in een TikTok-video en daarna fietst hij hard weg.

‘*Fuck de politie!*’ roept een ander.

‘*Je moeder is dik!*’

Er worden ook flink wat scheldwoorden gebruikt die een beetje ver gaan en één persoon toont zelfs zijn billen aan het politiebureau als hij langsfietst.

Het belangrijkste is dat onze volgers een kick krijgen en plezier hebben, help ik mezelf herinneren.

‘We zijn een hit!’ roept Noah uit. ‘Wat is het volgende dat we gaan doen? Misschien kunnen we iets op een treinspoor gooien.’

‘Nee,’ zeg ik resoluut. ‘Dat is gevaarlijk.’

Noah snuift. ‘Iets kleins stelen?’

‘We zouden niets illegaals doen,’ breng ik hem in herinnering.

‘Laten we nog effe nadenken en morgen beslissen, goed?’ stelt Noah voor en ik stem daarmee in.

Rond etenstijd is Noah weg en schuif ik aan tafel. Mijn zusje van veertien zit nog televisie te kijken.

‘Volgens mij moet jij ook aan tafel komen,’ zeg ik.

‘Jij bent niet de baas over mij,’ reageert ze spottend en ze zet de TV harder.

‘Waarom kijk je ook echt het nieuws? Kijk een of ander Teletubbiesprogramma of zo.’

Jade steekt haar tong naar me uit. ‘Dit moet voor maatschappijleer, om een presentatie te geven over iets actueels in de wereld.’

Mijn vader begint wortels op te scheppen en als de bel gaat staat mijn moeder op om open te doen.

Mijn aandacht wordt getrokken door een nieuwsartikel op de TV.

‘Later vanmiddag is de veertienjarige Joppe om het leven gekomen bij een verkeersongeval. Hij zat op zijn telefoon tijdens het fietsen en is onder een auto gekomen,’ zegt nieuwsverslaggever Bart.

‘Dat is ook gewoon dom,’ zegt mijn vader. ‘Wie gaat er in godsnaam met een telefoon in zijn hand het verkeer in?’

Schuldgevoel bekruipt me, terwijl ik hoop dat hij er nooit achter komt wat ik op TikTok heb gedaan.

‘Het lijkt erop dat deze jongen aan het vloggen was, maar wat er precies is gebeurd wordt nog uitgezocht. Onze gedachten gaan uit naar de nabestaanden van het slachtoffer,’ vervolgt Bart en de uitzending schakelt over naar het weer van morgen.

Wow, vloggen? Dat is echt bizar. Stel je voor dat...

Mijn gedachten worden onderbroken door mijn moeder die met een bezorgd en geschrokken gezicht de kamer binnenkomt.

‘Jade, ga naar boven,’ zegt ze met een stem die geen tegenspraak duldt.

‘Maar ik heb nog niet gege-’

‘Boven. Nu!’ gebiedt mam en Jade gehoorzaamt.

Mijn moeder opent de kamerdeur wat verder en tot mijn schrik stapt er een politieagent de kamer binnen.

‘Goedenavond, beiden. Mijn naam is Emilio en ik werk bij het lokale politiebureau hier in het dorp.’ Hij neemt plaats aan de eettafel, evenals mam.

‘Ik ben hier voor een kwalijke kwestie. Wij hebben net het treurige nieuws ontvangen dat er een veertienjarige jongen onder een auto is gekomen, terwijl hij een vlog aan het maken was met zijn mobiele telefoon.’

Mijn vader werpt een blik op de televisie en dan op mij.

Ik staar naar mijn handen.

‘De vlog in kwestie was een challenge, van een TikTok-account genaamd TheRealNoNo,’ vervolgt Emilio en ik slik.

Mijn moeders ogen boren in die van mij.

‘Het was net op het nieuws, volgens mij,’ stamelt mijn vader. Hij stamelt nooit.

‘Dat kan, maar er zijn nog geen details vrijgegeven, dus het blijft tot op heden speculatief. Dat mede omdat ik op verzoek van de ouders van het slachtoffer vandaag hier, en bij jouw vriend Noah, langskom. Zij hebben besloten geen aanklacht in te dienen tegen jullie, maar hebben wel wat eisen opgesteld.’

‘A-aanklacht?’ stotter ik. ‘S-slachtoffer?’

‘Joppe, het slachtoffer, deed mee aan ‘Smerisschreeuwen’, dat is jullie nieuwste challenge, toch?’ vraagt Emilio en ik knik zacht. ‘Toen hij wegfietste van het politiebureau, waarschijnlijk omdat er een politieagent naar buiten kwam, is hij in paniek de weg op gefietst zonder te kijken.’

Ik zeg nog altijd niets.

‘Wat zijn de eisen?’ vraagt mijn moeder beheerst, maar ik zie dat ze het moeilijk heeft.

‘Ten eerste willen ze dat de TikTok-video van de smerisschreeuw-challenge verwijderd wordt, evenals alle reactievideo’s,’ zegt Emilio. ‘Ten tweede willen ze dat het TikTok-account van TheRealNoNo permanent verwijderd wordt.’

Ik slik. Zoveel volgers. Zoveel tijd en moeite voor niets. Maar het moet.

‘En ten derde willen ze dat er een uitzending in het nieuws komt over de gevaren van sociale media en dit soort uitdagingen. Ik zal jullie de komende tijd zoveel mogelijk ondersteunen. Hopelijk krijgen zo min mogelijk mensen lucht van de details van deze zaak. Ik kan niets beloven, maar ik doe mijn best om de negatieve gevolgen voor iedere partij te beperken.’

Mijn ouders bedanken Emilio en leiden hem naar de deur, terwijl ik bevroren in mijn stoel blijf zitten, starend naar de pan met afkoelende wortels. Als ze terugkomen laten hun gezichten een mengeling zien van shock, walging, woede, teleurstelling en verdriet.

‘Noud, wat heb je gedaan?’ vraagt mijn moeder ademloos.

Het enige antwoord wat ik voor haar heb is dat ik vol over de eettafel kots met tranen in mijn ogen en een schuldgevoel zo groot als het heelal.

Zo euforisch als het de afgelopen dagen met TheRealNoNo ging, zo afgrijselijk slecht gaat het nu. Ik zit trillend op mijn bed met mijn benen opgetrokken en mijn armen om mijn benen geslagen.

‘Hey Google, bel Noud,’ zeg ik en mijn telefoon pikt mijn stem op en belt mijn vriend.

‘Hé,’ klinkt het al snel, net zo afgemat als ik me voel.

‘Hoe gaat het?’ vraag ik, al is dat een inkoppertje.

‘Fantastisch,’ bromt hij.

‘Je hebt het dus ook gehoord...’ concludeer ik. ‘Wat heftig, hè?’

‘Fantastisch,’ herhaalt Noah op dezelfde toon.

‘Doe niet zo lullig, we zitten in hetzelfde schuitje. Ik hoop maar dat Emilio het voor elkaar krijgt om ons buiten schot te houden.’

‘Vast niet,’ is het antwoord.

‘Lekker optimistisch,’ kaats ik terug. ‘Zal ik naar je toekomen?’ vraag ik dan. ‘Ik wil even niet alleen zijn.’

‘Ga dan naar je ouders of Jade,’ zegt Noah.

‘Wat is er met jou aan de hand man? Ik bedoel, het is allemaal verschrikkelijk en zo, maar dan hoef je niet zo kut tegen mij te doen!’ roep ik.

‘Het is bullshit, dat is het,’ reageert Noah.

‘Wat is bullshit?’ vraag ik. ‘Dat de politie ons gaat helpen?’

‘Dat dit zo’n *big deal* is,’ verduidelijkt Noah.

‘Natuurlijk is het een *big deal*,’ zeg ik. ‘Er is een jongen overleden doordat hij een van onze challenges deed.’

‘Hij had gewoon goed op het verkeer moeten letten. Sterker nog, hij hóéfte die hele challenge niet te doen,’ benadrukt Noah.

‘Dat was toch ons hele doel?’ vraag ik. ‘Dat volgers onze challenges gingen doen en wij populair werden?’

‘Ja,’ beaamt Noah. ‘Maar het doel was niet dat je je te pletter rijdt, terwijl je dat doet, of wel?’

‘Natuurlijk niet.’

‘Daarom,’ zegt Noah. ‘Hij heeft het gewoon verkeerd begrepen.’

‘Dat kun je niet zeggen!’ roep ik uit.

‘Hoezo niet? Zoals ik in het interview bij SowSick al zei: ‘Iedereen is verantwoordelijk voor zijn of haar daden’. Dit is niet onze schuld.’

‘Wel een beetje,’ zeg ik zacht.

‘Wij hebben dat joch toch niet onder een auto geduwd!?’ roept Noah uit.

‘Nee, maar de hele reden dat hij hem dit is overkomen is óns TikTok-account!’ roep ik terug. ‘We moeten het verwijderen.’

‘Ben je para of wat? Met alle volgers die we hebben?’

‘Dat is toch niet belangrijk? Iemand is dóódgegaan door ons account!’ roep ik. ‘Plus het is een eis van de ouders van die jongen.’

‘Ze kunnen eisen wat ze willen,’ zegt Noah opstandig.

‘Noah, doe nou niet zo,’ zeg ik bijna smekend. ‘We kunnen nu het beste meewerken om te voorkomen dat het allemaal nog erger wordt.’

Een snuif. ‘We wachten gewoon tot het overwaait.’

‘Dit waait nooit over, godverdomme!’ vloek ik. ‘We worden net zo’n statement als de stintfiets of Joram van der Sloot!’

‘Nu doe je echt overdreven,’ zegt Noah. ‘Mijn moeder had gelijk.’

‘Wat? Waarmee?’

‘Dat ik maar beter niet meer met je om kan gaan, omdat je zo’n achterlijke video hebt opgenomen,’ zegt Noah en een gekwetst gevoel trekt door mijn buik.

‘Je hebt zelf alles bedacht!’ roep ik boos.

‘Dus? Wie kan dat bewijzen? Jij staat op die video.’

‘Jij staat anders ook op die feed en jouw naam is eraan gekoppeld. Je zit net zo erg in de shit als ik.’

‘Whatever, laat me met rust, Noud,’ zegt Noah en dan hangt hij op.

‘Jezus, wat een lul,’ mompel ik.

‘Wie?’ vraagt een stem naast me en ik veer op van schrik.

‘Jade, jezus, waarom ben je in mijn kamer?’

Ik kijk naar mijn zusje.

Mijn veertienjarige zusje.

Net zo oud als Joppe. Zij had het ook zomaar kunnen zijn.

Ik word misselijk.

‘Ik eh, denk dat je dit moet zien,’ zegt ze en ze komt bij me op bed zitten en houdt haar telefoon op.

‘THEREALNONO IS EEN REAL NO-GO’ verschijnt er in beeld en net als ik denk dat ik niet nog meer ineen kan krimpen, bereik ik een nieuw dieptepunt.

‘Ze weten het,’ fluister ik. ‘Iedereen weet het.’

En inderdaad. Ons TikTok-account wordt met onze namen erbij genoemd op verschillende websites.

Joppe is dood door Noud en Noah, het zijn moordenaars!

Zonder die idioten van TheRealNoNo had Joppe er nog geweest.

Justice for Joppe!

Boycotten die hap!

Er staan zoveel dingen op internet en alles is even gemeen.

Jade pakt haar telefoon terug uit mijn hand. ‘Sorry, maar ik moest het je laten zien.’

Ik knik.

‘Weet je,’ zegt ze dan. ‘TikTok staat vol domme dingen. Alle sociale media trouwens. Je hebt nu gewoon de pech dat dit ongeluk gebeurd is door jullie challenge. Er gebeuren dagelijks zoveel ongelukken waar niet zo bij stilgestaan wordt als nu, gewoon omdat er een ‘schuldige’ aangewezen kan worden en het daardoor een tragedie wordt genoemd. Belachelijk.’

Ik knipper met mijn ogen door de wijze woorden van mijn zusje. ‘Dat is...’ begin ik, maar het ontbreekt me even aan woorden. In plaats daarvan omhels ik haar. ‘Dankjewel, ik hou van je.’

De dagen erna weet eigenlijk iedereen, inclusief mijn ouders, dat TheRealNoNo verantwoordelijk is voor Joppes ongeluk. Emilio kwam zich nog verontschuldigen dat er niet harder was opgetreden en nam met ons mogelijkheden door om zo goed mogelijk om te gaan met deze onverwachte negatieve aandacht.

Ik heb mijn ouders nog nooit zo gezien. Onze levens veranderden dan ook in één klap en ik zal altijd worden gezien als de smerisschreeuw-moordenaar of welke benaming ze het ook zullen geven. Mijn ouders gaan weinig de deur uit en bestellen nu vooral

boodschappen thuis, maar soms weigert de bezorger iets bij ons af te leveren, omdat hij niet met ons in aanraking wil komen.

Jade wordt gepest op school, omdat ze mijn zusje is. Hoewel ze doet alsof ze het niet erg vindt, zie ik dat het haar erg raakt. Ze zegt steeds minder en dat is volgens mij een erg slecht teken voor mijn altijd hyperactieve zusje.

Zelf kom ik helemaal nergens meer. Ik heb mijn telefoon uitgezet en in de kast gegooid, want ik werd constant werd aangevallen door mensen van school, ongewild advies kreeg van familieleden en uitnodigingen kreeg van de pers voor exclusieve interviews. Emilio raadde het ons sterk af op dit laatste in te gaan. Vooral vreemden uit het hele land gingen los op het voorval en ik kreeg zelfs doodsb bedreigingen. Ik begin het plezier in alles te verliezen. Ik voel me gigantisch schuldig, ondanks dat mijn ouders me op het hart drukken dat ze me niets kwalijk nemen en weten dat het nooit mijn intentie is geweest. Mijn hoofd lijkt wel te ontploffen met alle gedachten die als een hamster in een rad door me heen gaan.

Noah en ik zijn voorlopig geschorst. De pers heeft lucht gekregen van onze woonplaats, dus die stelt zich verdekt en minder verdekt op voor mijn huis en in de straat van Noah om zo toch een nieuwe krantenkop te kunnen scoren. Laat ze hun best doen, ik heb niet het idee dat ik ooit nog een woord zal spreken.

Ik spreek Noah helemaal niet meer. Hij heeft me sinds ons laatste gesprek overal geblokkeerd en weigert met me te praten. Ik vind het vooral jammer dat hij geen contact wil, omdat hij de enige is die precies hetzelfde doormaakt als ik en juist de persoon zou moeten zijn die mij het beste kan begrijpen.

Voor de zoveelste keer deze week rol ik me op bed op tot een balletje en huil ik als een klein kind dat niet te troosten valt.

6 maanden later

Ik leg het bosje bloemen neer op de gedenkplek van Joppe en sta dan weer op om te kijken naar het kleurrijke geheel van bloemen, foto's en teddyberen. Het is ontroerend om te zien hoe geliefd hij was en hartverscheurend als ik denk aan de reden dat hij er niet meer is.

Wonder boven wonder is de storm rondom het incident flink gaan liggen. Nog sporadisch wordt erover gesproken op televisie of vang je woorden op van een gesprek. Ik kan weer naar school, al wordt daar nog steeds veel gefluisterd. Er is niemand die bij me zit in de pauzes, maar dat heb ik geaccepteerd. Over twee maanden doe ik eindexamen en dan ga ik ergens studeren waar niemand me hopelijk herkent.

Het TikTok-account is gelukkig, ondanks Noahs tegenwerking, definitief verwijderd. Ook de opname van SowSick is verwijderd. Deels op verzoek van de ouders van Joppe en deels omdat bleek dat Noah het toestemmingsformulier vervalst had.

Van Noah zelf heb ik niets meer gehoord. Hij heeft me nog steeds overal geblokkeerd en is twee maanden geleden zelfs met zijn moeder verhuisd. Dat hoorde ik van iemand op school. Schijnbaar waren we toch niet zulke goede vrienden als ik dacht en dat vind ik best klote, maar misschien is het beter zo. Iemand die je zo voor de bus gooit en in de steek laat is het niet waard om een vriend genoemd te worden.

Nog elke dag voel ik me schuldig over de impact van TheRealNoNo, maar ik realiseer me ook dat het internet vol staat met troep en dat er dagelijks verkeersongevallen zijn, dus dat het ook een beetje pech is geweest.

Mijn vader legt zijn hand op mijn rechterschouder, terwijl ook hij kijkt naar de gedenkplek van Joppe.

‘Ik ben trots op je, Noud,’ zegt mijn moeder, die aan mijn linkerkant staat. ‘Dit is een mooi gebaar. Ik denk dat dit erg gewaardeerd wordt en ook jou weer een beetje zal helpen met jezelf vergeven.’

Op ten duur zal het incident misschien vervagen.

Over een hele tijd is mijn schuldgevoel misschien minder erg.

Mezelf vergeven wordt uiteindelijk wellicht bereikbaarder.

Maar hoe veel tijd me ook wordt gegeven, het vergeten doe ik nooit.